

blikket i gang med at undersøge, hvad det enkelte barn og den enkelte forælder mener er en god dag, for at få nogle forskellige bud på, hvad brugerne mener kvalitet er. Det ser vi frem til, men vi tror, at undersøgelsen vil vise, at der er tale om en broget samling af forskellige værdier, og derfor bør vi som politikere også affinde os med, at det ikke er alt i forhold til institutionerne, der kan måles og vejes.

Sluttelig vil jeg opsummere: For Enhedslisten er det indlysende, at dagtilbudsområdet skal tilføres ekstra økonomiske ressourcer. Kapaciteten skal udvides, sådan at alle børn får ret til et pædagogisk dagtilbud; der skal indføres en miljølov for børn, og institutionerne skal indrettes i overensstemmelse hermed. Det vil bl.a. betyde, at der skal være mere plads til det enkelte barn. I Sverige anbefaler man 8 m² pr. barn i opholdsrum suppleret med gode udenomsfaciliteter. I Danmark er de tilsvarende tal 3 m² for vuggestuer og 2 m² for børnehavebørn. Der er vel ingen grund til at tro, at danske børn har mindre brug for tumleplads og plads til stilhed og fordybelse end de svenske.

Vi foreslår også, at personalenormeringen forbedres, så der er tid og rum både til gruppen, til det enkelte barn, til forældresamarbejde og til at opfylde de flotte formålsbestemmelser for området.

Vi har i øvrigt fra Enhedslistens side netop afleveret et forslag til folketingsbeslutning, der går ud på at sikre, at hvis forældre tvinges til at tage børnepasningslov, fordi en kommune ikke har opfyldt pladsgarantien, skal disse kommuner til gengæld tvinges til at supplere op til maksimum dagpengesats. Det synes vi kunne være en god måde, hvorpå man kunne stimulere nogle kommuner til at se lidt mere alvorligt på det problem.

Til slut vil jeg fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer,

- at regeringens løfte om en pladsgaranti ikke er opfyldt, at kvaliteten af de eksisterende tilbud i mange kommuner er for dårlig, og at specielt kvaliteten af skolefritidsordningerne i mange kommuner er for dårlig, pålægges regeringen at
- sikre pladsgarantien ved en lovfæstelse af denne ret på samme måde, som der er lovfæstet ret til grundskoleundervisning,

- sikre kvaliteten af dagtilbudene ved at skærpe det kommunale tilsyn og indføre en miljølov for børn, og
- sikre, at skolefritidsordningerne bliver underlagt det samme tilsyn som daginstitutionerne.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 19).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Sonja Albrink (CD):

Kernen i det, som denne debat har drejet sig om, er, at langt de fleste forældre befinder sig på arbejdsmarkedet. Deres børn kan ikke gå derhjemme. Uanset hvordan vi vender og drejer argumenterne, kan vi ikke komme uden om, at hvis vi ikke vil tvinge den ene af forældrene til at blive hjemme hos børnene, er der brug for pasningstilbud af en rimelig kvalitet.

I CD mener vi, at det er i samfundets interesse, at forældrene kan uddanne sig og gå på arbejde. Det er på arbejdsmarkedet, de værdier, der finansierer den danske velfærdsstat, skabes, og derfor er det i alles interesse, at vi sørger for ordentlige pasningsmuligheder.

Hvis kvantiteten ikke er i orden, får vi problemer på arbejdsmarkedet, men kvaliteten er mindst lige så vigtig. Hvis ikke vi kan tilbyde vores børn ordentlig omsorg og pasning og give dem et godt pædagogisk indhold i pasningsordningerne, vil vi komme til at høre meget mere om helt uacceptable forhold ude i skolerne, end vi allerede gør i denne tid. Hvis folkeskolen skal have en rimelig chance for at yde en anstændig præstation, er det afgørende, at de børn, som starter i folkeskolen, ikke halter bagefter hverken socialt, sprogligt eller motorisk.

Vi har imidlertid kommunalt selvstyre, og kommunerne bestemmer selv serviceniveauet. Derfor kan man ikke både lade kommunerne styre daginstitutioner og børnepasning og så diktere fra centralt hold, præcis hvornår og hvordan pasningsgarantien skal realiseres, og hvordan pasningstilbud skal udformes.

Derfor synes jeg ikke, det er helt rimeligt at klandre regeringen for at gøre for lidt. Regeringen kan fremsætte hensigter og henstillinger og sørge for, at de økonomiske forudsætninger er til stede, når man indgår økonomiaftaler med kommunerne, men herefter er det op til kom-